ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ

FIGHT BACK!

Διήμερο εκδηλώσεων

Σάββατο 15/3
Αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος ΑΓΡΟΣ (Πάρκο Τρίτση - Ίλιον)

▶ Προβολή video για τα κέντρα κράτησης μεταναστών.

▶ Συζήτηση: Η νέα «εθνική αφήγηση» σε περιβάλλον συστημικής κρίσης και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ως κυριαρχικό υπόδειγμα διαχείρισης και καταστολής κοινωνικών κομματιών σε «κατάσταση εξαίρεσης» (τμήμα της εισήγησης θα γίνει από τη συνέλευση “no lager”).

Κυριακή 16/3
Δημαρχείο Περάματος (αίθουσα εκδηλώσεων)

▶ Θεατρικός μονόλογος «ΘΕΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ» από τη θεατρική ομάδα ΣΠΙΡΤΟ.

▶ Συζήτηση: Η εποχή της βαρβαρότητας και του φόβου, το νεοφασιστικό φαινόμενο, η περίπτωση του Περάματος και η διερεύνηση δυνατοτήτων συλλογικοποίησης, αντίστασης, αλληλεγγύης.

Πρωτοβουλία αναρχικών Περάματος // Ρεσάλτο (Κερατσίνι) // Αντιφασιστική συνέλευση Πειραιά μπλόκο στην εξουσία (Νίκαια) // Negrorojo (Κορυδαλλός) // Pasamontaña (Κορυδαλλός) Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω) // Κατάληψη Παπουτσάδικο (Χαϊδάρι) Αντιφασίστες-τριες από το Περιστέρι // Θερσίτης (Ίλιον) Αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος Αγρός (Πάρκο Τρίτση - Ίλιον)

Οι εισηγήσεις του διημέρου

Με μεγάλο ενδιαφέρον και συμμετοχή από κόσμο των περιοχών πραγματοποιηθήκε το διήμερο εκδηλώσεων του αντιφασιστικού συντονιστικού περιοχών Πειραιά και Δυτικής Αθήνας, στις 15 & 16 Μάρτη 2014, την 1η μέρα στο χώρο του αυτοδιαχειριζόμενου κατειλημμένου εδάφους ΑΓΡΟΣ στο πάρκο Τρίτση και τη 2η μέρα στην αίθουσα εκδηλώσεων του δημαρχείου Περάματος.

Στη μπρουσούρα αυτή περιλαμβάνονται οι εισηγήσεις και για τις 2 μέρες, τις οποίες έχουμε επεξεργαστεί από κοινού τα 11 συλλογικά εγχειρήματα που συμμετέχουμε στο συγκεκριμένο συντονισμό, η εισήγηση της συνέλευσης no lager για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών την πρώτη μέρα των εκδηλώσεων, η εισήγηση τη δεύτερη μέρα της τοπικής ομάδας του Περάματος για τα ιδιαίτερα δεδομένα στην περιοχή και δυο τοποθετήσεις-κείμενα από την κατάληψη Παπουτσάδικο (ΤΑ ΜΜΕ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥΣ ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΛΙΜΑΤΟΣ ΦΟΒΟΥ) και τον ΑΓΡΟ (ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ), που προέκτειναν τη διασυλλογική εισήγηση, επίσης τη δεύτερη μέρα.

Τα περιεχόμενα των εκδηλώσεων-συζητήσεων, οι αναλύσεις, οι θέσεις, η ανταλλαγή εκτιμήσεων, δεδομένων και προσανατολισμών, θα τροφοδοτήσουν και τα πεδία των δράσεων ενάντια στον αναδυόμενο ολοκληρωτισμό, την κρατική-καπιταλιστική βαρβαρότητα, τη διάχυση του φόβου, τις φασιστικές συμμορίες, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΑΝΟΙΓΕΙ ΠΡΟΧΩΡΩΝΤΑΣ
ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ-ΑΦΕΝΤΙΚΑ-ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Σκέψεις σχετικά με την εποχή της βαρβαρότητας, του φόβου και το νεοφασιστικό φαινόμενο

Το καθεστώς έκτακτης ανάγκης το οποίο εξαπλώνεται διεθνώς και έχει επιβληθεί ημιεπίσημα στον ελλαδικό χώρο από το 2010 με την υπογραφή της δανειακής σύμβασης (του πρώτου μνημονίου) δεν αποτελεί μια προσωρινή αναστολή της υποτιθέμενης κανονικότητας του καπιταλισμού και της αστικής φιλελεύθερης δημοκρατίας αλλά μια μόνιμη και διαρκή συνθήκη στο πλαίσιο της οποίας συντελείται η κοινωνική/ταξική/υπαρξιακή/πολιτική ερημοποίηση/συντριβή μας ώστε να εξασφαλιστεί η συνέχεια του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Πρόκειται για τη θεσμική μετατροπή της εξαίρεσης σε κανόνα˙ όπου η κυριαρχία αναστέλλει και τοποθετείται έξω από το υπάρχον «νομικό/δικαιϊκό πλαίσιο» για να το επανακαθορίζει διαρκώς σύμφωνα με τις ανάγκες της˙ όπου οι έννοιες του αποκλεισμού και της συμπερίληψης χάνουν τα όρια και το σαφές νόημά τους και εισέρχονται σε μια αόριστη ζώνη απροσδιοριστίας˙ όπου ολοκληρωτικές πρακτικές και αστικοδημοκρατικές σταθερές συνδυάζονται σε μια νέα μορφή εξουσίας˙ όπου το «κοινωνικό» επανακαθορίζεται στη βάση της «Τάξης και του Νόμου»˙ όπου ο βιοπολιτικός έλεγχος γενικεύεται για να συμπεριλάβει κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής των υπηκόων.

Η βαθιά συστημική κρίση σε παγκόσμιο επίπεδο (κρίση οικονομική, πολιτική, θεσμική, κοινωνική, αξιακή) ως κατάσταση έκτακτης ανάγκης αποτελεί τη βάση-πλαίσιο για την ανάδυση/επιτάχυνση/εμβάθυνση ενός σύγχρονου ολοκληρωτισμού με έκτακτες υπερεξουσίες και διακυβέρνηση μέσω διαταγμάτων, άρση των δημοκρατικών διαμεσολαβήσεων και «δικαιωμάτων», αυταρχική διεύθυνση όλων των τομέων της κοινωνικής ζωής και έκτακτες στρατιωτικοποιημένες επιχειρήσεις δημόσιας τάξης, τεράστιο εύρος κοινωνικών αποκλεισμών που οριακά φτάνει μέχρι την έμμεση φυσική εξόντωση, αυξανόμενη ταύτιση κράτους και οικονομίας, σύγχρονες ευγονικές πρακτικές (τεχνολογικοποίηση της ιατρικής, βιοτεχνολογικός προγραμματισμός).

Έχουμε ήδη εισέλθει σε μια εποχή εγκαθιδρυμένης βαρβαρότητας, όπου διαχέεται, οργανώνεται και κυριαρχεί ο γενικευμένος Φόβος. Από τη μία, ως βασικό εργαλείο/κυρίαρχη στρατηγική των τοπικών και παγκοσμιοποιημένων πολιτικών-οικονομικών ελίτ για την καταστολή και ισοπέδωση της κοινωνικής πλειοψηφίας, για την εξαπάτηση, την απόσπαση της συναίνεσης, την αποτροπή εξεγερτικών καταστάσεων και γενικευμένων ταραχών. Από την άλλη, ως πραγματική, καθημερινά βιωμένη συνθήκη εκτεταμένης ανασφάλειας, την οποία παράγει/γεννά η ίδια η λεηλασία της ζωής μας, τα αδιέξοδα της υλικής/συναισθηματικής/διανοητικής φτώχειας, η απομόνωση-απόγνωση της σύγχρονης καπιταλιστικής ιδιώτευσης και η έλλειψη κάθε έννοιας ελπίδας και προοπτικής για το μέλλον.

Η κατασκευή και διασπορά του Φόβου ως βασική στρατηγική της κυριαρχίας περιλαμβάνει ένα σύνθετο πλέγμα διαδικασιών που ξεκινούν από την εμφανή εντατικοποίηση της καταστολής και τη μεταφορά της στο κέντρο της πολιτικής διαχείρισης του πληθυσμού (νομικά, πρακτικά, ιδεολογικά), περνούν από τις ολοένα διευρυνόμενες τεχνικές επιτήρησης και βιοπολιτικού ελέγχου (γιγαντιαίες δυνατότητες παρακολούθησης-καταγραφής, βάσεις δεδομένων κάθε είδους -προσωπικών και οικονομικών στοιχείων, καταναλωτικών και διαδικτυακών προτιμήσεων, πολιτικών πεποιθήσεων και επιλογών δράσης-, τράπεζες DNA/βιομετρικών δεδομένων κλπ) και φτάνουν στη δαιμονοποίηση ενός μεγάλου πλήθους πραγματικών και φανταστικών αντιπάλων με σκοπό την εγκαθίδρυση ενός κλίματος αδιάκοπα ανατροφοδοτούμενου συναγερμού και της αίσθησης μιας διαρκούς και πανταχού παρούσας απειλής.

Εν τέλει ο βασικός παράγοντας φόβου είναι η ίδια η καπιταλιστική κυριαρχία που για να ξεπεράσει τη βαθιά παγκόσμια συστημική κρίση απαιτεί την κυριολεκτική καταστροφή κεφαλαίων και ολόκληρων πληθυσμών, είτε μέσω πολεμικών συρράξεων, είτε μέσω πολιτικών εξόντωσης όσων περισσεύουν. Η ισοπέδωση των μισθών και των συντάξεων, η αύξηση της φορολογίας απλά και μόνο για τη συντήρηση των διοικητικών και κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους χωρίς κάποια κοινωνική «ανταπόδοση», η αποδιάρθρωση του «κράτους-πρόνοιας», η απόσυρση του κράτους και του κεφαλαίου από τις δομές κοινωνικής αναπαραγωγής (περίθαλψη, εκπαίδευση, ασφάλιση κλπ) και η εγκατάλειψη των πολιτικών κοινωνικής συναίνεσης/ενσωμάτωσης, συνιστούν αλλαγή του κυριαρχικού υποδείγματος. Η διαχείριση (και όχι η όποια προσπάθεια αντιμετώπισης) των κρίσεων, ο βίαιος αποκλεισμός/περιθωριοποίηση μεγάλων κοινωνικών κομματιών και η επαναφορά της λογικής της «μη αξιοβίωτης ζωής» αποτελούν την ουσία της διακυβέρνησης των ημερών μας και παράλληλα το καταλληλότερο περιβάλλον για την τροφοδότηση της κατάντιας του νεοφασισμού και του ενδοκοινωνικού πολέμου που προωθούν οι κυρίαρχοι για να αποσοβήσουν το ενδεχόμενο συλλογικοποίησης της αντίστασης και της κοινωνικής-ταξικής αντεπίθεσης.

Το νεοφασιστικό φαινόμενο δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία ούτε για την «πολιτισμένη» Ευρώπη (που σύμφωνα με τις κυρίαρχες αφηγήσεις ξεμπέρδεψε με τον φασισμό στα 1945) ούτε για τη «δημοκρατική» Ελλάδα. Οι φασιστικές αντιλήψεις και πρακτικές ενυπάρχουν στα μυαλά και τους σχεδιασμούς των κυρίαρχων σαν λύση σε «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης» (όπως η παρούσα κρίση, οι γενικευμένες εξεγέρσεις, οι επαναστατικές καταστάσεις) αλλά και στην κοινωνική πραγματικότητα των χρόνων της επίπλαστης ευμάρειας, κύρια όσον αφορά την αντιμετώπιση/υποτίμηση των μεταναστών εργατών από το κράτος και τα μεγάλα ή μικρά αφεντικά (παρανομοποίηση, ακραία εκμετάλλευση, επιχειρήσεις «σκούπα», ξυλοδαρμοί, ταπεινώσεις, δολοφονίες, εγκλεισμός σε σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης).

Με την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 και σε περιβάλλον παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, το καθεστώς στον ελλαδικό χώρο δρομολόγησε μια πολυεπίπεδη αντιεξεγερτική εκστρατεία (προπαγανδιστικά, ιδεολογικά, νομικά, κατασταλτικά), μέρος της οποίας υπήρξε η ευθεία πριμοδότηση, αναβάθμιση και στήριξη του νεοναζιστικού μορφώματος της χρυσής αυγής, με αφετηρία τις περίφημες επιτροπές κατοίκων του Αγίου Παντελεήμονα και λοιπών περιοχών στον κέντρο της Αθήνας ήδη από την άνοιξη του 2009. Η χρυσή αυγή αποδείχθηκε πολύ γρήγορα άλλοτε συμπληρωματική της επίσημης κρατικής στρατηγικής και άλλοτε φορέας κρίσιμων για το σύστημα και τη συγκυρία αποπροσανατολισμών ή/και αντιπερισπασμών, με λειτουργία οργανικά ενταγμένη στο παρόν υπόδειγμα διακυβέρνησης.

Στις δικές «μας» περιοχές, του Πειραιά και της Δυτικής Αθήνας, που είναι ιστορικά ταξικά προσδιορισμένες γειτονιές εργατών και προσφύγων, η πίεση της κρατικοκαπιταλιστικής επίθεσης είναι τεράστια με το πλέγμα της φτωχοποίησης και της διπλής επιτήρησης/περιπολίας από αστυνομία και νεοφασιστικές ομάδες να έχει διευρυνθεί εμφατικά την τελευταία διετία. Μια διαδικασία, ωστόσο, που έχει συναντήσει ισχυρές αντιστάσεις από τις αυτοοργανωμένες κοινωνικές-ταξικές συλλογικοποιήσεις των περιοχών. Στο πλαίσιο αυτών των αντιστάσεων και διεργασιών εξάλλου εντάσσεται και η συγκεκριμένη εκδήλωση στο Πέραμα, για τα ιδιαίτερα δεδομένα του οποίου θα τοποθετηθεί η τοπική συλλογικότητα.

Πρωτοβουλία αναρχικών Περάματος // Ρεσάλτο (Κερατσίνι) // Αντιφασιστική συνέλευση Πειραιά // μπλόκο στην εξουσία (Νίκαια) // Negrorojo (Κορυδαλλός) // Pasamontaña (Κορυδαλλός) // Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω) // Κατάληψη Παπουτσάδικο (Χαϊδάρι) // Αντιφασίστες-τριες από το Περιστέρι // Θερσίτης (Ίλιον) // Αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος Αγρός (Πάρκο Τρίτση - Ίλιον)

Σκέψεις για την εποχή της βαρβαρότητας και του φόβου, το νεοφασιστικό φαινόμενο και τις ιδιαιτερότητες με τις οποίες εκφράζονται στο Πέραμα

Όπως και στην υπόλοιπη κοινωνία, στο Πέραμα βιώνουμε την ισοπέδωση και την εντεινόμενη βαρβαρότητα των τελευταίων χρόνων, και ίσως ακόμα πιο έντονα λόγω της ιδιαίτερης γεωγραφικής θέσης της περιοχής και της εργατικής-λαϊκής της ταυτότητας. Πρόκειται για μια πόλη φτωχή σε εξωτερικά και εσωτερικά ερεθίσματα και παρεμβάσεις σε σχέση με τις κοντινές περιοχές που έχουν παρόμοια κοινωνικά/ταξικά χαρακτηριστικά. Περιβάλλεται από βιομηχανικές/στρατιωτικές ζώνες (καζάνια, COSCO, ναυπηγεία, μπαζωμένη χωματερή, βιομηχανικό πάρκο σχιστού, ναύσταθμος) που υποβαθμίζουν την ποιότητα ζωής και διαμορφώνουν μία πόλη εγκλωβισμένη και απομονωμένη, χαρακτηριστικά που επηρεάζουν την κουλτούρα και την καθημερινότητα των κατοίκων. Αυτή η κουλτούρα εστιάζει σε ζητήματα επιβίωσης, οξύνει την ατομική εσωστρέφεια και την κοινωνική αδράνεια/παθητικότητα, τρέφει τον τοπικισμό και καταλήγει να βάζει ισχυρά φρένα στις προσπάθειες αντίστασης και συλλογικοποίησης.

Καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της νέας πραγματικότητας των Περαματιωτών/ισσών έπαιξε το κλείσιμο των ναυπηγείων Σκαραμαγκά το 2010 που παρέσυρε και τη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη. Χιλιάδες εργαζόμενοι της τοπικής κοινωνίας βρέθηκαν στην ανεργία, ενώ η ποιότητα ζωής βρίσκεται από τότε σε ασταμάτητη πτώση και τα ποσοστά της φτώχειας ανεβαίνουν συνεχώς. Ο αριθμός των οικογενειών που ακόμα και η επιβίωσή τους είναι επισφαλής αφού δεν έχουν πια ρεύμα, θέρμανση, πρόσβαση σε υγειονομική περίθαλψη, ακόμη και σε φαγητό, έχει αυξηθεί δραματικά. Η λεηλασία της καθημερινότητας, η ανασφάλεια για το αύριο και η απουσία οποιασδήποτε προοπτικής για το μέλλον είναι μια συνθήκη μαζικής εξαθλίωσης, την οποία εκμεταλλεύτηκαν τα φασιστικά μορφώματα για να εισχωρήσουν και να διαχυθούν στην κοινωνία.

Τα κίνητρα της χ.α. δεν είναι προφανώς αγνά ή ανθρωπιστικά. Αντίθετα, προσβλέπει να αναλάβει το ρόλο του κουμανταδόρου της εργασίας και της ζωής μας. Ήδη λίγο πριν το βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης η προσπάθεια εργολάβων και εφοπλιστών για μείωση στα μεροκάματα και περικοπή των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων της ζώνης έγινε πιο συστηματική και εντάθηκε ακόμα περισσότερο λίγα χρόνια μετά, το 2011, όταν εμφανίστηκαν διάφοροι «συνδικαλιστές» του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Αφού οι προσπάθειες δεν απέδωσαν καρπούς, το 2012 επιστρατεύτηκε η χ.α.., που ποτέ δεν έκρυψε στις δημόσιες τοποθετήσεις της τόσο μέσα όσο και έξω από τη βουλή τη συμπάθειά της προς το εφοπλιστικό κεφάλαιο από το οποίο και χρηματοδοτείται και την επιθυμία της για τη διεύρυνση των προνομίων του. Η φασιστική οργάνωση στηρίχτηκε από μεγαλοεργαλάβους προκειμένου να κλειστεί συμφωνία που προέβλεπε τη δημιουργία του «εθνικιστικού σωματείου της ΝΖΠ», ένα σωματείο που θα προωθούσε τα συμφέροντα των εργολάβων και των εφοπλιστών, πρόθεση που ήταν εμφανής από τη ρητορεία που αναπαρήγαγε περί ευθύνης των «κομμουνιστών» για την αναδουλειά και την «κατάντια» της ζώνης, των παράλογων απαιτήσεων για ψηλά μεροκάματα που διώχνουν τις δουλειές και την ανάγκη εναρμόνισης με τις απαιτήσεις για ανταγωνιστικότητα, μεταθέτοντας τις ευθύνες ακόμη και στους μετανάστες που «μας παίρνουν τις δουλειές», βγάζοντας σε κάθε περίπτωση «λάδι» τα αφεντικά και αποσιωπώντας το γεγονός ότι το κλείσιμο της ζώνης ήταν αποτέλεσμα κεντρικών πολιτικών επιλογών. Ως αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες της η οργάνωση πήρε κάποιες εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ σαν ποσό «εκκίνησης» και τον όρο ότι προσλήψεις θα γίνονταν πια για να «βολέψουν» όσους θα υποδείκνυαν τα στελέχη της χ.α.

Ακόμη, Τον Ιούνιο του 2012 ο βουλευτής Λαγός σε ομιλία του στην καφετέρια “Enigma”

(της οποίας ιδιοκτήτης είναι ο αδερφός εργολάβου της ΝΖΠ) στοχοποίησε Αιγύπτιους αλιείς εργαζόμενους στην ιχθυόσκαλα και λίγες ώρες μετά έγινε δολοφονική επίθεση σε βάρος τους μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Κάτω από το ρατσιστικό «περιτύλιγμα» αυτής της επίθεσης κρύβεται μία βαθύτερη διασύνδεση που περιλαμβάνει τους μεγαλέμπορους της ιχθυόσκαλας και την επιθυμία τους να βγάλουν απ' τη μέση τους Αιγύπτιους ψαράδες (αφού όπως ισχυρίζονταν τους προκαλούσαν «ζημιά» πουλώντας σε χαμηλή τιμή τη μικρή ποσότητα των ψαριών που δικαιούνταν βάση ειδικής κρατικής σύμβασης), τον υπεύθυνο ασφαλείας νυχτερινής βάρδιας στην ιχθυόσκαλα που είναι συγγενής του υποψήφιου της χ,α, για το δήμο Πειραιά Ν. Κούζηλου και την παρακρατική οργάνωση που για τη «διεκπεραίωση» της υπόθεσης πήρε ως αντάλλαγμα κιλά ψάρια για να τα μοιράσει σε επόμενα συσσίτια.

Δεν είναι λίγες και οι προσπάθειες για να καμφθεί η οποιαδήποτε μορφή αντίστασης: Θυμίζουμε τη θρασύδειλη επίθεση από μέλη της χ.α. (ορμώμενα από το μπαλονάδικο) σε λίγους εναπομείναντες αγωνιστές/τριες την ώρα που αποχωρούσαν μετά το τέλος αντικατασταλτικής πορείας το Δεκέμβρη του 2011 (με αφορμή τη σύλληψη συντρόφου κατά τη διάρκεια προπαγανδιστικής παρέμβασης στο Ν.Ικόνιο), τις τραμπούκικες απόπειρες τρομοκράτησης συντρόφων/ισσών από την περιοχή, την επίθεση σε μέλη του Συνδικάτου Μετάλλου και του ΚΚΕ λίγες μέρες πριν τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Δεν είναι τυχαία και η καθημερινή παρουσία και οι περιπολίες με την ομοιόμορφη στολή που διακήρρυτε ανοιχτά και εμφατικά «ομάδα κρούσης Περάματος», οι τραμπουκισμοί των φασιστών στις γειτονιές, τα σχολεία, τους χώρους εργασίας και η εξάσκησή τους στην «πρακτική δρόμου» στα κεφάλια μεταναστών στο τέρμα του Περάματος. Ακόμη, δεν είναι τυχαίο που για το ρόλο των εντολοδόχων-μισθοφόρων, φορέων των φασιστικών ιδεολογημάτων και πρακτικών στην περιοχή μας επιλέχθηκαν οι διάφοροι μπράβοι και τοπικοί «μάγκες»-τραμπούκοι, πρόσωπα τα οποία δεν επιδέχονται αμφισβήτηση λόγω της δύναμης-άτυπης εξουσίας που κατέχουν στην τοπική κοινωνία και της δυνατότητας επιβολής τους.

Η φασιστική οργάνωση, προσπάθησε να δημιουργήσει την ψευδαίσθηση ότι με τα συσσίτια μίσους θα φέρει «ανακούφιση» στη φτωχοποιημένη κοινωνία, μία πρακτική που στην πραγματικότητα αφενός αποπροσανατολίζει από τα πραγματικά προβλήματα, αφετέρου δημιουργεί μία σχέση ανάθεσης καθώς και ένα αίσθημα εξάρτησης-υποχρέωσης. Μέσα από τη ρατσιστική-εθνικιστική προπαγάνδα υποσκάπτει την ταξική ενότητα, συσπειρώνει ενάντια σε έναν φανταστικό εχθρό και εξασφαλίζει μία παράταση χρόνου προς όφελος των εξουσιαστών. Είναι φανερό πώς παρά τη λαϊκίστικη φρασεολογία και το «αντισυστημικό προφίλ» που προσπαθούσε να διαμορφώσει, η χ.α. είναι βαθιά συστημική, αφού πατά στα συντρίμμια του πτωχευμένου πολιτικού συστήματος για να το αναπαράγει και να το ολοκληρώσει.

Η ανάδυση του φασισμού σε κάθε τομέα της καθημερινής μας δραστηριότητας, μας πιέζει ασφυκτικά και είναι πια ανυπόφορη. Ως πολιτικά υποκείμενα πιστεύουμε πως μόνο μέσα από την ατομική υπέρβαση και τη συλλογική αντίσταση μπορούμε να απεγκλωβιστούμε από τον φαύλο κύκλο της εξαθλίωσης. Έχουμε πάρει θέση ενάντια σε ότι λεηλατεί τις ζωές μας, για να διεκδικήσουμε να ζούμε ελεύθερα και χωρίς φόβο στον τόπο που γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε.

Πρωτοβουλία αναρχικών Περάματος

Τα ΜΜΕ και ο ρόλος τους στη δημιουργία κλίματος φόβου

Ο ρόλος των ΜΜΕ στην υπεράσπιση και αναπαραγωγή της κυριαρχίας είναι ιδιαίτερα σημαντικός, αν και ως ένα βαθμό παραγνωρισμένος ή έστω υποτιμημένος. Τα ΜΜΕ είναι το βασικό μέσο προπαγάνδισης του κυρίαρχου πλέγματος αξιών, αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Από τα ΜΜΕ αντλείται κοινωνική συναίνεση και χειραγώγηση και αποτελούν σήμερα το βασικότερο όπλο στα χέρια της κυριαρχίας.

Έχει ένα ενδιαφέρον να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε το **μηχανισμό** μέσα από τον οποίο τα ΜΜΕ καταφέρνουν να ασκούν εξουσία. Τα ΜΜΕ από τη μία προπαγανδίζουν το κυρίαρχο πλέγμα αξιών πίσω από το οποίο αναπτύσσονται τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης κι από την άλλη διεισδύουν στο κοινωνικό σώμα και γίνονται αντιληπτά (και αποδεκτά) ως μέσα «αντικειμενικής ενημέρωσης», που στο λόγο τους συμπυκνώνονται οι αντιφάσεις, παρουσιάζονται τα γεγονότα, αναλύονται οι τάσεις, οι ανάγκες και οι επιθυμίες, καθώς και οι αποκλίσεις που υπάρχουν στην κοινωνία. Θεωρητικά, λοιπόν, τα ΜΜΕ δεν παράγουν δικό τους λόγο, αλλά μέσα από τα λόγια των συντακτών/παρουσιαστών τους αναπαράγονται οι κύριες τάσεις/απόψεις που υπάρχουν και στο κοινωνικό παρόν. Η αποδοχή αυτής της αξίωσης είναι που μεταλλάσει τη λειτουργία των ΜΜΕ από προπαγανδιστή σε χειραγωγό. Τα ΜΜΕ φροντίζουν αυτός ο λόγος να βαφτίζεται «αντικειμενικότητα», να ξεπλένεται και να παρουσιάζεται με τη λογική των «ίσων αποστάσεων», και τελικά αποστασιοποιημένος από συμφέροντα και ιεραρχίες να γειώνεται μέσα σε κάθε σπίτι. Τα ΜΜΕ αναπαράγουν την προπαγάνδα της κυριαρχίας, αφού την έχουν χωνέψει μέσα από το φίλτρο της «κοινής γνώμης», ώστε τελικά να την κατευθύνουν πάλι πίσω στο κοινωνικό σώμα εξωραϊσμένη. Κηρύσσοντας για τον εαυτό τους έναν (κατ’ επίφαση) ρόλο αντικειμενικής κοινωνικής κριτικής, βρίσκονται σε θέση από τη μία να ξεπλένουν επιλογές και κατευθύνσεις και από την άλλη να απομονώνουν/λοιδορούν ό,τι δε συνάδει με τα συμφέροντά τους, μέσα από τη λυσσασμένη υπεράσπιση όλων των αστικών αξιών, ως υπέρτατες κι αδιαμφισβήτητες αξίες. Εμείς από την πλευρά μας ας εντοπίσουμε ως κομβικό σημείο στο ρόλο των ΜΜΕ, ποιοι τα έχουν στην κατοχή τους, άρα και ποιοι είναι τελικά αυτοί που περνάνε γραμμή και ποιων τα συμφέροντα τελικά προστατεύονται και προωθούνται. Τα ΜΜΕ είναι ιδιοκτησία της άρχουσας τάξης και αυτής τα συμφέροντα προάγει. Αυτής ως σύνολο και μερικές φορές κομματιών αυτής ως εσωτερική σύγκρουση. Πάντως σίγουρα δεν πρόκειται για μια «αντικειμενική», γειωμένη στην κοινωνική πραγματικότητα των από κάτω, κάλυψη γεγονότων και απόψεων.

Η πρόσληψη των ΜΜΕ ως «αδιαμφισβήτητα αντικειμενικών» τελικά ανοίγει το δρόμο για τις μεγαλύτερες **παραποιήσεις/διαστρεβλώσεις**. Τα πάντα παρουσιάζονται μέσα από τον παραμορφωτικό φακό τους. Γεγονότα αλλά και πολιτικές επιλογές παραποιούνται, απονοηματοδοτούνται και επανανοηματοδοτούνται κατά το δοκούν. Προσπαθώντας να σταχυολογήσουμε κάπως πρόχειρα μερικά ενδεικτικά παραδείγματα των τελευταίων ετών, ας αναφέρουμε την περιγραφή των στιγμών της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου (ομάδα νεαρών επιτίθεται με μολότοφ και πέτρες σε διερχόμενη διμοιρία και εκείνη αμύνεται πυροβολώντας), την προσφυγή στο ΔΝΤ (δημόσιο χρέος που θα παραλύσει την οικονομία και δε θα μπορούν να πληρωθούν μισθοί/συντάξεις), την προώθηση του κοινωνικού αυτοματισμού και την υπονόμευση εργατικών αγώνων(δημόσιοι υπάλληλοι εναντίον ιδιωτικών, απεργοί ΜΜΜ εναντίον επιβατικού κοινού, λιμενεργάτες εναντίον μικροπαραγωγών και οδηγών κτλ), το σερβίρισμα της Χ.Α. στην «κοινή γνώμη» («τα παιδιά με τα μαύρα» που περνάνε τη γιαγιά στο απέναντι πεζοδρόμιο), τον εξωραϊσμός των φασιστών μέσω της αποπολιτικοποίησης και του λαϊφ-στάιλ (το τατουάζ του Κασιδιάρη και η προσωπική του ζωή), την επίθεση σε κατειλημμένους χώρους (εστίες ανομίας και χώροι-γιάφκες), τη δολοφονία του Φύσσα (επεισόδια μεταξύ οπαδών) και τόσα ακόμα που αν θέλαμε να αναφέρουμε εδώ θα χρειαζόμασταν δυστυχώς μια ολόκληρη εκδήλωση.

Τελικά όμως, τα ΜΜΕ πέρα από το να παραμορφώνουν την πραγματικότητα και να την παρουσιάζουν σύμφωνα με μια ανάλυση που προωθεί τα συμφέροντα των ιδιοκτητών τους, κάνουν και κάτι ακόμα: δημιουργούν «**πραγματικότητα**» εκεί που πρέπει να δημιουργηθεί. Μια πραγματικότητα που είτε θα προωθήσει άμεσα τα συμφέροντα του συστήματος, είτε θα δικαιολογήσει έμμεσα την αντίδραση του στην νέα δημιουργημένη πραγματικότητα. Για παράδειγμα η κατασκευή του λαϊφ-στάιλ της δεκαετίας του 90 προώθησε το μοντέλο του καταναλωτή, αυτού που θα κατανάλωνε ό,τι σκουπίδι παρήγαγε το σύστημα για να ντυθεί, να οδηγήσει πολυτελή αυτοκίνητα, να κυκλοφορήσει στην παραλιακή, να ξεχωρίσει με το στυλ του στην παρέα. Από την άλλη, η προβολή του μετανάστη ως εισβολέα και αντικοινωνικού στοιχείου ξεκινά με τον ερχομό μεταναστών από τον αλβανικό στον ελλαδικό χώρο και δικαιολογείται μέσα από παραποιημένες στατιστικές για τα επίπεδα εγκληματικότητας ντόπιων και μεταναστών, εις βάρος των δεύτερων φυσικά. Έτσι, για τα ΜΜΕ, μέσα από το χωνευτήρι της εθνικής ταυτότητας, οι ρουμάνοι σκοτώνουν, οι βούλγαροι είναι μαστροποί, οι αλβανοί χασισέμποροι, οι ρώσοι μαφιόζοι κ.ο.κ. Η ιστορία αυτή, που συνεχίζεται και κορυφώνεται στις μέρες μας, δημιουργεί ένα τέτοιο υπόβαθρο που θα δικαιολογήσει (αν όχι θα απαιτήσει) την αντίδραση του κράτους προκειμένου να προστατευθούν τα συμφέροντα των ντόπιων.

Η επίπλαστη αυτή απαίτηση θα οδηγήσει στη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης και την πρόσληψη των φασιστικών πογκρόμ ως... «δικαιολογημένη αντίδραση αγανακτισμένων πολιτών». Ταυτόχρονα, η ρατσιστική κατωτεροποίηση των μεταναστών θα δημιουργήσει μια ελληνική εθνική ανωτερότητα, η οποία θα έρθει σε κορύφωση τη διετία 2003-2004 με το EURO και την ολυμπιάδα. Λίγα μόλις χρόνια αργότερα, με το ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, ο περιρρέων αυτός εθνικισμός θα κεφαλαιοποιηθεί σε φασιστικές εφεδρείες. Η ακατάπαυστη προβολή των φασιστών της Χ.Α., και μάλιστα η προβολή τους ως κοινωνική απάντηση στην υποβάθμιση των ζωών των από κάτω, κάνει τη Χ.Α. νούμερο ένα θέμα στις καθημερινές συζητήσεις, δημιουργεί ένα μύθο και ένα ενδιαφέρον γύρω από τη φασιστική οργάνωση και την βάζει σε κάθε σπίτι οικειοποιώντας την στις κοινωνικές συνειδήσεις. Από τη μία λοιπόν, έχουμε ένα παράδειγμα προώθησης της κυρίαρχης επιλογής (αυτό της κατανάλωσης και του λάιφ-στάιλ). Από την άλλη σε ρόλο κοινωνικού κανίβαλου(με την προβιά του αγανακτισμένου μέσου πολίτη), ξεπερνούν σε αντιδραστικότητα τα όρια που η εξουσία θα ήθελε να φαίνεται ότι διατηρεί, μπολιάζοντας το κοινωνικό σώμα με αντιδραστικές ιδέες/πρακτικές. Ανοίγουν δηλαδή εξ ονόματος της κοινωνίας, δρόμους εκεί που οι αστικές δημοκρατίες με το αξιακό φορτίο του Διαφωτισμού, θα ήταν πολύ σεμνότυφες να το κάνουν. Είναι αυτός ο διττός ρόλος των ΜΜΕ, από τη μια να υπερασπίζονται τα ίδια συμφέροντα με το κράτος, από την άλλη να μην αποτελούν μηχανισμό του κράτους, άρα και να μην είναι δυνατόν να εγκαλεστεί το κράτος για τα κατά περιόδους «αμαρτήματα» των ΜΜΕ.

Αν θέλαμε να δούμε πιο χειροπιαστά το ρόλο των ΜΜΕ στη **δημιουργία κλίματος φόβου**, θα μπορούσαμε να σταθούμε σε τρία χαρακτηριστικά σημεία:

α. Η διάχυση του φόβου **για τους μετανάστες** που κατακλύζουν σε κύματα τις πόλεις και τα χωριά μας, αλλοιώνουν την κουλτούρα μας, τα ήθη και τα έθιμά μας, κοιμούνται στους δρόμους, μολύνουν τις γειτονιές μας, αποτελούν υγειονομικές βόμβες, ανεβάζουν τους δείκτες εγκληματικότητας, κλέβουν, βιάζουν, σκοτώνουν. Σε αυτό την τρομοεκστρατεία «ενημέρωσης» δεν στοχοποιούνται μόνο οι μετανάστες: χαρακτηριστικό παράδειγμα η διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών λίγο πριν τις εκλογές του ‘12.

β. Η διάχυση του φόβου **για την κρίση**, η εισβολή περίπλοκων οικονομικών όρων (spreads, cds) στο δημόσιο λόγο περί δημοσίου χρέους, η συλλογική/διαταξική ευθύνη («μαζί τα φάγαμε»), η αδυναμία πληρωμής μισθών/συντάξεων. Η οικονομική τρομοκρατία, η ερμηνεία και το σερβίρισμα της κρίσης μέσα από ένα φίλτρο εθνικής ταυτότητας θα οδηγήσουν στην ενοχοποίηση και το αυτομαστίγωμα την ελληνική κοινωνία, ώστε

να έχει τελικά μειωμένες αντιστάσεις στην επιβολή της νέμεσης: στα μνημόνια, την κατεδάφιση των δομών πρόνοιας, την αποδοχή της αναγκαιότητας το κράτος να μπορεί να δρα άμεσα και αποτελεσματικά, χωρίς τα βαρίδια της κοινωνικής συναίνεσης και των κοινοβουλευτικών διαδικασιών, την είσοδο στην κατάσταση εκτάκτου ανάγκης προκειμένου να αντιμετωπιστεί η κατάρρευση, στην υιοθέτηση ολοκληρωτικών στοιχείων από την αστική δημοκρατία.

γ. Η διάχυση του φόβου μέσα από τη **θεωρία των 2 άκρων**, ο συμψηφισμός, η εξίσωση και εν τέλει η ταύτιση φασιστών και αγωνιστών και η παρουσίαση του πολιτικού αναβρασμού ως σύγκρουση ακροκινούμενων ομάδων, θα συντελέσει στην παγωμάρα της ελληνικής κοινωνίας απέναντι σε ένα προ των πυλών εμφυλιοπολεμικό κλίμα, την αποστασιοποίηση όσων δεν είναι οργανωμένοι, την απομόνωση στη σφαίρα του ιδιωτικού και εν τέλει την απαίτηση για τάξη και ασφάλεια, εγγυημένη από το κράτος ελέγχου, από ένα κράτος με πυγμή και δυναμισμό.

Δε θα ήταν παρακινδυνευμένο να γενικεύσουμε λέγοντας πως η όλη λειτουργία των ΜΜΕ είναι μια ιστορία φόβου-προστασίας, μια εξουσιαστική πρακτική χειραγώγησης μαζών και άντλησης κοινωνικής συναίνεσης.

ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ
Δαβάκη 20, Χαϊδάρι
papoutsadiko.espivblogs.net

Ολοκληρωτισμός και γλώσσα

Η επέκταση του κράτους έκτακτης ανάγκης και των ολοκληρωτισμών του, έχει ως συστατικό στοιχείο την ενίσχυση και πριμοδότηση του ακροδεξιού-ολοκληρωτικού λόγου. Όπως αναφέρει ο **Jean Pierr Faye “οι ολοκληρωτικές πρακτικές δεν είναι δυνατές παρά μόνο επειδή έχουν γίνει αποδεκτές από γλώσσες που κι αυτές έχουν γίνει αποδεκτές”**. Ουσιαστικά, καλούμαστε να ενσωματώσουμε το νέο λεξιλόγιο επιτελώντας ταυτόχρονα τις νέες σχέσεις. Αναγνωρίζοντας τα χαρακτηριστικά του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης αναγνωρίζουμε μεταξύ άλλων ότι πρόκειται περί θεσμικής μετατροπής της εξαίρεσης σε κανόνα˙ σε κατάσταση εξαίρεσης, οι έννοιες του αποκλεισμού και της συμπερίληψης χάνουν τα όρια και το σαφές νόημά τους και εισέρχονται σε μια αόριστη ζώνη απροσδιοριστίας˙ το «κοινωνικό» επανακαθορίζεται στη βάση της «Τάξης και του Νόμου»˙ ο βιοπολιτικός έλεγχος γενικεύεται για να συμπεριλάβει κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής των υπηκόων. Είναι άφθονα τα γλωσσικά παραδείγματα που “εισηγούνται” όλα αυτά τα σημεία, συνθέτοντας τη νέα γλώσσα της εξουσίας.

Στην πραγματικότητα, η ίδια η “κατάσταση εξαίρεσης” αποτελεί γεγονός, πριν αρχίσει να γίνεται ορατή μέσα από συγκεκριμένες υλικότητες. Η κατασκευή του εχθρού, του άλλου, του μη-πολίτη, εκείνου που ορίζει το τίποτα, όλα συμπυκνωμένα στο πρόσωπο του μετανάστη-ριας, πραγματώνονται ήδη μέσα από ρατσιστικές δηλώσεις τύπου “σπίτια -τρώγλες και εστίες μόλυνσης”, “συναγερμός για τους λαθρομετανάστες – δραματική αύξηση νοσημάτων”, “ο κόσμος φοβάται να κυκλοφορήσει”, “βόμβα λοιμώξεων”, αρθρωμένα μέσα από πλήθος καθεστωτικών φωνών και μίντια από τον Γενάρη του ‘11, όταν 300 μετανάστες απεργοί πείνας διεκδικούσαν χαρτιά παραμονής στη χώρα. Ο ακροδεξιός, φασιστικός λόγος δεν εκφέρεται μόνο από τους φασίστες της χρυσής αυγής. Οι “σκούπες” στους μετανάστες της επιχείρησης Ξένιος Δίας ακολούθησαν την ανιστόρητη ρήση του υπουργού δημόσιας τάξης, Δένδια: “Η χώρα χάνεται. Από την κάθοδο των Δωριέων, 4.000 χρόνια πριν, ουδέποτε η χώρα δεν δέχτηκε τόσο μεγάλης έκτασης εισβολή... Πρόκειται για βόμβα στα θεμέλια της κοινωνίας και του κράτους”. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν θα είχαν υπάρξει, αν προηγουμένως δεν είχε επιμελώς κατασκευαστεί η φιγούρα του μετανάστη και της μετανάστριας ως πρόβλημα, ως η ενσάρκωση του απόλυτου Κακού, εκείνου-ης που μας στερεί τις δουλειές, του περιττού, της βόμβας μικροβίων. Η βαναυσότητα της γλώσσας αναφοράς στους μετανάστες (χαρακτηριστική είναι η πρόσφατη δήλωση και πάλι του υπουργού δημόσιας τάξης περί τραγικής ποιότητας των μεταναστών που φθάνουν στην ελλάδα) αποτελεί βασικό συστατικό της βιοπολιτικής εξουσίασης πάνω στα σώματά τους, αφού οι ίδιες οι λέξεις προλειαίνουν τη μεταχείριση της ζωής τους ως ανάξιας να βιωθεί, εξοικειώνουν με τις τεχνικές διαχείρισής τους με όρους εξόντωσης.

Η “κατάσταση εξαίρεσης” που περιβάλλει ολοκληρωτικά τους μετανάστες, δεν περιορίζεται μόνο σε αυτούς αλλά επεκτείνεται και σε άλλες κοινωνικές ομάδες, όπως στις οροθετικές γυναίκες (Απρίλιος ‘12), τους τοξικοεξαρτημένους (σχέδιο Θέτις), τους τσιγγάνους, τους άστεγους, αλλά και πιο πέρα, στους “άνομους” αγωνιζόμενους..., σε όσους κι όσες δεν αντιστοιχούν στην κανονικότητα και τις νόρμες του συστήματος. Στην περίπτωση της δίωξης των οροθετικών γυναικών αναδεικνύεται η ένταση βασικών χαρακτηριστικών της κυρίαρχης γλώσσας: η εμφυλοποίηση, ιατρικοποίηση, εθνικοποίησή της. Οι δηλώσεις του τότε υπουργού υγείας Λοβέρδου μιλάνε από μόνες τους: «για όλα τα δεινά της χώρας φταίνε οι λαθρομετανάστες», «οι παράνομοι μετανάστες είναι υπεύθυνοι για την κατάρρευση του εθνικού συστήματος υγείας, κλέβοντας τις υπηρεσίες από τους Έλληνες», «οι μετανάστριες πόρνες ευθύνονται για την εξάπλωση του AIDS στις ελληνικές οικογένειες». Όσον αφορά την εκτεταμένη χρήση υγειονομικού λόγου, είναι γνωστός ιστορικά ο ρόλος του για τις ανάγκες αυτοαντίληψης και αναπαράστασης του “αδιαίρετου και υγιούς” εθνικού σώματος καθώς και το “έργο” που πάντα επιτελούσε

αναφορικά με τη νομιμοποίηση πολιτικών ελέγχου και τεχνικών ασφάλειας.

Ο λαϊκισμός, οι τεχνοκρατικοί-επιστημονικοί όροι, οι ρητορισμοί-βερμπαλισμοί, η χρήση λέξεων των οποίων το νόημα έχει μεταστραφεί αποτελούν βασικά χαρακτηριστικά της γλώσσας της έκτακτης ανάγκης. Πρόκειται για το “γλωσσικό περιβάλλον”, μέσα στο οποίο κατασκευάζεται το υποκείμενο της κρίσης, οι υλικά και συναισθηματικά “φτωχοί”. Είναι εκείνοι-ες που εκπαιδεύονται να συναινέσουν στην ισοπέδωση της ζωής τους, στην ξεθεμελίωση στοιχειωδών υπηρεσιών ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και υποδομών δημόσιας εκπαίδευσης, στην εκχέρσωση στοιχειωδών εργασιακών κεκτημένων. Εμφατική είναι η ορολογία του νέου εργασιακού μεσαίωνα. Η εργασία για 5 μήνες και η με βεβαιότητα απόλυση χωρίς κανενός είδους κάλυψη (ένσημα, αποζημίωση απόλυσης κλπ) βαφτίζεται “κοινωφελής εργασία”, ο εργαζόμενος γίνεται ωφελούμενος κι ο μισθός λέγεται επίδομα. Εργαζόμενοι τίθενται σε διαθεσιμότητα και μετατρέπονται σε ‘’διαθέσιμους’’ στο κράτος, για να τους χρησιμοποιήσει όπως και όπου θέλει, σε καθεστώς ομηρίας για μήνες, με ένα ελάχιστο ποσό έως ότου και αν τους τοποθετήσει σε νέες θέσεις. Πρώτα μιλάμε και σκεφτόμαστε τους εαυτούς μας με τη νέα ορολογία κι έπειτα συναινούμε στη διαδικασία μεταχείρισής μας ως αναλώσιμα. Τα ίδια τα σώματά μας τίθενται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Η επιβολή της “τάξης και του νόμου” συμβαίνει ήδη μέσα από τη γλώσσα που καλούμαστε να μιλάμε. Πλήθος λέξεων προετοιμάζουν τη διεύρυνση των κατασταλτικών-ολοκληρωτικών πρακτικών: *εισβολή, επίθεση, κόκκινος συναγερμός, υγειονομική βόμβα, εφιάλτης, τρόμος, σοκ*. Και είναι οι ίδιες λέξεις που θέτουν ολόκληρους πληθυσμούς σε κατάσταση διαρκούς συναγερμού και μόνιμης επιφυλακής. Από μόνη της η λέξη “κρίση”, ως βασική περιγραφική έννοια γι αυτό που συμβαίνει και μέσα από την επανειλημμένη χρήση της, επιδιώκει να θέσει σε κατάσταση κινδύνου, προκειμένου να ενσωματώσουμε πρώτα πληθυντικά στη βάση μια γενικής συστράτευσης για το ξεπέρασμά της. Η πρώτη δήλωση του ακροδεξιού Μάκη Βορίδη τον Αύγουστο του ‘12 ήταν “τα προβλήματα θα αντιμετωπιστούν με αγάπη”. Η επίκληση της προστατευτικής αγάπης, πέρα από το ότι επιχειρεί να απαλείψει τη μνήμη του τσεκουριού από το χέρι του συγκεκριμένου, θέλει να επενδύσει συγκινησιακά έναν συγκεκριμένο ρυθμιστικό λόγο -να γίνει η εθνική-διαταξική ενότητα “καθεστώς αλήθειας”. Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται τα διαγγέλματα πρωθυπουργών, πρωτοσέλιδα εφημερίδων, οι ατάκες πρωτοκλασάτων δημοσιογράφων τύπου: «η ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει», «όλοι μαζί μπορούμε» (από σούπερ μάρκετ, εκκλησία, στρατό), “οι έλληνες έχουν κάνει μεγάλες θυσίες”. Από το χτίσιμο της διαταξικής ομοθυμίας και συμφιλίωσης δεν υπολείπεται και η καθεστωτική αριστερά, όπως φαίνεται μέσα από την πρόσφατη δήλωση του Τσίπρα: “ο σύριζα θα είναι κυβέρνηση όλων των ελλήνων (23/2/2014)”, στην οποία βεβαίως δεν χωράνε οι μετανάστες, οι οποίοι εμπίπτουν στην κατηγορία “μεγάλο πρόβλημα”: «*οι επιχειρήσεις-σκούπα έχουν αποδειχθεί απολύτως αναποτελεσματικές*» και «*είναι κινήσεις για λόγους επικοινωνιακών εντυπώσεων που δεν αντιμετωπίζουν καθόλου το μεγάλο πρόβλημα που έχουμε με τη μεγάλη ροή μεταναστών...το κρίσιμο θέμα για μια σοβαρή μεταναστευτική πολιτική στη χώρα, που δεν υπάρχει είκοσι χρόνια τώρα, είναι η αποτελεσματική φύλαξη των συνόρων, η εξασφάλιση με τις αντίστοιχες πιέσεις και συμμαχίες στην Ευρωπαϊκή Ένωση μιας ευρωπαϊκής απάντησης κι ασπίδας και μία απολύτως αυστηρή κι αποτελεσματική αντεγκληματική πολιτική που να καταπολεμά το έγκλημα ανεξάρτητα από την εθνικότητα, το χρώμα αυτού που το διαπράττει*» βουλευτής Παπαδημούλης 6/12/2012.

Χρειάζεται να επισημάνουμε ότι η νέα κυριαρχική γλώσσα δεν αποτελεί κανένα σκοτεινό συνωμοσιολογικό σχέδιο της εξουσίας, κάποιο νέο εφεύρημα απόσπασης συναινέσεων για να εγκαθιδρυθεί υπογείως, με την αναπαραγωγή των γλωσσικών όρων, “η νέα τάξη πραγμάτων”. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι η κυριαρχία επαναρρυθμίζει τη γλώσσα της σε συστοιχία με τις ολοκληρωτικές πολιτικές της. Η γλώσσα πάντα χρησιμοποιείται από τα πάνω ως βασικός μηχανισμός παραγωγής και αναπαραγωγής των κυρίαρχων

νοημάτων, και αναπαράστασης της κοινωνικής πραγματικότητας μέσα από συγκεκριμένα εξουσιαστικά σχήματα. Η γλώσσα της εξουσίας δεν μπορεί παρά να είναι εξουσιαστική. (ή Η εξουσία δεν μιλάει παρά τη γλώσσα της εξουσίας).

Με αυτή τη σύντομη αναφορά που δεν ξεπερνά τη σταχυολόγηση κάποιων μόνο σημείων, επιχειρήσαμε να αναδείξουμε τον ολοκληρωτικό λόγο ως βασικό συστατικό του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, υπογραμμίζοντας ότι η δύναμη των λεκτικών σχημάτων δεν περιορίζεται απλά στο ηχητικό τους αποτέλεσμα. Με τις λέξεις κάνουμε πράγματα και αυτό το γνωρίζουν καλά οι κυρίαρχοι...

ΑΓΡΟΣ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΟ ΕΔΑΦΟΣ
eleftherosagros.blogspot.com (στο ΠΑΡΚΟ ΤΡΙΤΣΗ)

Σκέψεις πάνω στη νέα εθνική αφήγηση σε περιβάλλον συστημικής κρίσης και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ως κυριαρχικό υπόδειγμα διαχείρισης-καταστολής κοινωνικών κομματιών σε «κατάσταση εξαίρεσης»

Η εθνική αφήγηση είναι ο τρόπος που κάθε εποχή επικαιροποιούνται τα δομικά χαρακτηριστικά του έθνους* για την παραγωγή της «εθνικής ενότητας» προς τα μέσα και της εχθρότητας προς ό,τι κάθε φορά ορίζεται ως εξωτερικός εχθρός-κίνδυνος. Η εθνική αφήγηση είναι ο τρόπος που παίρνει υπόσταση κάθε φορά ο εθνικός κορμός, ο τρόπος που συγκροτεί σε κάθε περίοδο το κοινωνικό σώμα η κυρίαρχη τάξη.

Από σύστασης του σύγχρονου ελληνικού κράτους η εθνική αφήγηση έχει επικεντρώσει σε διαφορετικά σημεία ανά περίοδο και έχει συγκροτήσει διαφορετικά κοινωνικά φαντασιακά: αλύτρωτες-σκλάβες πατρίδες (19ος αιώνας), εξ' ανατολάς κίνδυνος (19ος-20ος αιώνας), «κόκκινος» κίνδυνος τόσο στο εσωτερικό (μεσοπόλεμος) όσο και από τα βόρεια σύνορα (μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο), μετεμφυλιακός αντικομμουνισμός («εθνική αναμόρφωση»), θεσμικός και κοινωνικός «εκδημοκρατισμός» της μεταπολίτευσης, «εθνική συμφιλίωση» της δεκαετίας του ΄80 (αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» και θεσμική-οικονομική-κοινωνική ενσωμάτωση του αποκλεισμένου μισού πληθυσμού) και κατόπιν για κοντά τρεις δεκαετίες η αποθέωση του μικροαστικού ονείρου: το όραμα της κοινωνικής ανέλιξης και του πλουτισμού, η απογείωση του καταναλωτισμού, των τραπεζικών δανείων και των πιστωτικών καρτών, του ιδεολογήματος της ανάπτυξης, της ισχυρής Ελλάδας που πετυχαίνει (πρωτιές στο EURO και στη EUROVISION, διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων το 2004, με ωφέλεια μόνο για μεγάλες κατασκευαστικές και εταιρικές δομές και κρατικούς αξιωματούχους και κοινωνικό κόστος 10 δις ευρώ), της επιχειρηματικής διείσδυσης ελληνικών ομίλων στα Βαλκάνια μετά την κατάρρευση του «ανατολικού μπλοκ» (το ελληνικό El Dorado) και της συμμετοχής ελληνικών μονάδων σε κάθε στρατιωτική επιχείρηση-αποστολή του ΝΑΤΟ σε Μέση Ανατολή, Ασία, Αφρική, ανατολική Ευρώπη. Μια διάχυτη αίσθηση κοινωνικής ανωτερότητας σε τεράστια τμήματα του πληθυσμού, που πέραν του εθνικού-συλλογικού φαντασιακού που καλλιεργήθηκε πάτησε σε μεγάλο βαθμό στην άγρια (οικονομική και συμβολική) εκμετάλλευση των μεταναστών (στην αγροτική και βιομηχανική παραγωγή, στα εργοτάξια και τις οικοδομές, συγκρότηση μικροσυμφερόντων στην κοινωνική βάση, σκόπιμος υποβιβασμός του «άλλου» για την επιβεβαίωση του αισθήματος ανωτερότητας, θεσμικός αποκλεισμός, κατασκευή και διάχυση στερεοτύπων από τα ΜΜΕ).

Με την είσοδο στην εποχή της συστημικής κρίσης, των μνημονίων, της ταξικής ισοπέδωσης, του κοινωνικού ολοκαυτώματος, της όξυνσης της αστυνόμευσης και της καταστολής, η φούσκα των ψεύτικων μεγαλείων και της επίπλαστης ευμάρειας έσκασε αποκαλύπτοντας την κενότητα και τη χυδαιότητά της. Η νέα εθνική αφήγηση δεν έχει πια ανωτερότητες και επιτυχίες (παρά τα καταγέλαστα success stories του πρωθυπουργού). Συγκροτείται γύρω από τις έννοιες του χρέους και της θυσίας (για την πατρίδα, την ιστορία μας, το μέλλον το δικό μας και κυρίως των παιδιών μας) και του πολιτικού θρήνου (για τα περασμένα «μεγαλεία» που επαναφέρουν και ένα είδος αρχαιολατρείας, προγονοπληξίας, εθνοκεντρισμού και θεωριών συνωμοσίας για τους πάντες που θέλουν να αφανίσουν αυτό τον τόπο, αυτό το λαό και την ιστορία του). Αποτελεί ένα κάλεσμα για «εθνική-διαταξική ενότητα» με θεσμική και κοινωνική συστράτευση: «η ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει», «όλοι μαζί μπορούμε» (ΜΜΕ, σούπερ μάρκετ, εκκλησία, στρατός)**. Και που βέβαια οργανώνει εξίσου επιθετικά τις διχοτομήσεις της, μέσα από την κομβική φράση του ίδιου του Σαμαρά περί «υγιών ελλήνων». Μια απροσδιόριστη κατηγορία που δεν ορίζει με σαφήνεια ποιοι συμπεριλαμβάνονται αλλά είναι εξαιρετικά κατατοπιστική

σχετικά με εκείνους που αποκλείονται: οι μετανάστες, οι «άλλοι», οι «αποτυχημένοι», οι επαίτες, οι άστεγοι, οι τοξικοεξαρτημένοι, οι οροθετικές, οι ομοφυλόφιλοι, οι trans*, οι τσιγγάνοι, οι άνομοι, ο «εσωτερικός εχθρός», μέχρι και εκείνοι που προτάσσουν την έξοδο από την Ε.Ε και το ΝΑΤΟ (κομμάτια της αριστεράς). Χαρακτηριστική είναι και η επαναφορά του όρου «εθνικός προδότης», ο οποίος δεν περιορίζεται στις διάφορες εκδοχές «εσωτερικού εχθρού» αλλά ευρύτερα σε όλους όσοι «δημιουργούν αναχώματα στην προσπάθεια διάσωσης της χώρας, την αναπτυξιακή της ανάκαμψη, τις επενδύσεις, τη δημόσια τάξη και την κοινωνική γαλήνη», όπως οι αγωνιζόμενοι κάτοικοι στα χωριά της ΒΑ Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού.

Μια εθνική αφήγηση που επιχειρεί πέραν των υπολοίπων μια κοινωνική συμμαχία για λογαριασμό της άρχουσας τάξης στη βάση του μικροαστικού κανιβαλισμού που έχει περάσει από τη φάση της εκμετάλλευσης και της αίσθησης ανωτερότητας στη φάση της αποβολής και της εξόντωσης των αμέσως κατώτερων, εκείνων που πλέον «δε χωράνε», εκείνων που «μας παίρνουν τις δουλειές» που ούτε εμείς οι ίδιοι δε βρίσκουμε, εκείνων που είναι «υγειονομικές βόμβες», «ύποπτοι εισαγόμενης τρομοκρατίας», «μιαροί εισβολείς» κ.α.

Κομβικές φιγούρες σε όλη αυτή τη διαδικασία, καθόλου τυχαία για άλλη μια φορά, είναι οι μετανάστες και οι μετανάστριες, με μεγάλες μετακινήσεις πλέον και από κοντινές εμπόλεμες ζώνες, όπως αυτή της Συρίας (περίπτωση κρατικής δολοφονίας από λιμενικούς, προσφύγων από Συρία και Αφγανιστάν πρόσφατα στο Φαρμακονήσι). Η εγχώρια εθνική αφήγηση έρχεται μάλιστα να διασταυρωθεί και να ενισχυθεί από το γενικότερο ευρωπαϊκό φαντασιακό των «λευκών, χριστιανών, ανεπτυγμένων, πολιτισμένων, μορφωμένων ευρωπαίων» έναντι των «μελαψών, μουσουλμάνων, υποανάπτυκτων, απολίτιστων, αμόρφωτων μεταναστών» από περιοχές της Ασίας και της Αφρικής. Αυτό το φαντασιακό εγκάλεσε τόσο στο εγχώριο όσο και στο ευρωπαϊκό ακροατήριο ο Δένδιας με τη δήλωσή του περί «κακής ποιότητας μεταναστών που εισέρχονται στη χώρα», μετά την κρατική δολοφονία προσφύγων πολέμου στο Φαρμακονήσι, αναλαμβάνοντας και επίσημα την ευθύνη τόσο για τη συγκεκριμένη πράξη όσο και για την πρακτική των καθημερινών άτυπων επαναπροωθήσεων.
Από τη φάση ποινικοποίησης της ίδιας της μετανάστευσης τα προηγούμενα χρόνια έχουμε περάσει ξεκάθαρα στη φάση στρατιωτικής αντιμετώπισης-διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών, με ευρωσυνοριακές μονάδες & δορυφορικά συστήματα εντοπισμού (FORNTEX), με αιματηρή θωράκιση των συνόρων, φράχτη στον Έβρο και καθημερινές «παράτυπες» επαναπροωθήσεις (όπως αυτή στο Φαρμακονήσι), με εκτεταμένες επιχειρήσεις «σκούπα» στο πλαίσιο του «Ξένιου Δία» και 18μηνο διοικητικό εγκλεισμό των «χωρίς χαρτιά» σε αστυνομικά κρατητήρια και σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Το εισηγητικό κομμάτι της συνέλευσης no lager θα αναπτύξει την πολυεπίπεδη σημασία των χώρων κράτησης μεταναστών για την εξουσία, τις κρατικές και ευρωπαϊκές αντιμεταναστευτικές πολιτικές, τις οικονομικές, βιολογικές και ποινικές αναπαραστάσεις του μετανάστη και της μετανάστριας.

Ως προέκταση αυτής της προσέγγισης, το στρατόπεδο συγκέντρωσης έχει σημασία να εξεταστεί όχι μόνο ως ο αδιανόητος τόπος διοικητικής κράτησης μεταναστών «χωρίς χαρτιά» αλλά εξίσου ως κυριαρχικό υπόδειγμα διαχείρισης κοινωνικών κομματιών σε «κατάσταση εξαίρεσης», ως βασική μέθοδος ελέγχου-πειθάρχησης-καταστολής των απόκληρων του εξουσιαστικού-καπιταλιστικού κόσμου, ως θεμελιώδης τεχνική διακυβέρνησης του κράτους έκτακτης ανάγκης, που μας εισάγει στην εποχή ενός νέου «μεγάλου εγκλεισμού» των ολοένα περισσότερων «απόβλητων» και «περισσευούμενων». Ενδεικτικά αναφέρουμε μια σειρά παραδειγμάτων που υποδεικνύουν αυτόν τον κυριαρχικό προσανατολισμό και τη συνάφεια των ασκούμενων πρακτικών όπως και των

προσώπων ή κοινωνικών κομματιών που τις εισπράττουν.

-Επιχείρηση «σκούπα» εκδιδόμενων & τοξικοεξαρτημένων γυναικών την άνοιξη του 2012, ποινικοποίηση της οροθετικότητας, ιδεολογικός πόλεμος για «υγειονομικές βόμβες» (που είχε πρωτοαναφερθεί κατά την απεργία πείνας των 300 μεταναστών όταν είχαν μεταφερθεί στο κτίριο της Υπατίας).

-Επιχείρηση ΘΕΤΙΣ σε τοξικοεξαρτημένους, μεταφορά τους στην Αμυγδαλέζα, υποχρεωτικές εξετάσεις αίματος κλπ.

-Ιδέες-δημοσιεύματα για υπνωτήρια υποχρεωτικής διανυκτέρευσης αστέγων με παράλληλη έκδοση υποχρεωτικής κάρτας αστέγων (για την καταγραφή και την επιτήρησή τους).

-Διαρκείς εισβολές σε καταυλισμούς τσιγγάνων.

-Επιχείρηση αστυνομικού εξευτελισμού κατά trans* στη Θεσσαλονίκη.

-Απόσυρση της διάταξης που θα έδινε δυνατότητα συμφώνου συμβίωσης σε ομοφυλόφιλα ζευγάρια και επιθέσεις κατά ομοφυλόφιλων από φασίστες.

**Η φαντασιακή κοινότητα του έθνους (που εμφανίζεται ιστορικά στο δεύτερο μισό του 18ου αιώνα) έχει μια σειρά καταστατικών μύθων, οι οποίες εμφανίζονται σε κάθε εθνοκρατική συγκρότηση: την απάτη της αιματολογικής συνέχειας-φυλετικής ομοιογένειας, την ιστορική αφήγηση (γεμάτη κατασκευασμένα φαντασιακά, ψεύδη, αποκρύψεις και αντιστροφές), την επίκληση πολιτιστικών και θρησκευτικών παραδόσεων και κοινής γλώσσας, τον εδαφικό προσδιορισμό (η επικράτεια του έθνους και του κράτους του, με τα σύνορά του και τις τάσεις επέκτασής του).*

***Από το πλαίσιο αυτό δε διαφεύγει ούτε ο αριστερός λόγος, ο οποίος αναφέρεται εξίσου στις έννοιες του έθνους, της πατρίδας και της «διάσωσής» της (απλά από διαφορετικό δρόμο). Οι έννοιες του χρέους, της θυσίας, του θρήνου, της κίβδηλης υπόσχεσης για επιστροφή στα «περασμένα μεγαλεία» διανθίζονται με ολίγη από κοινωνική αλληλεγγύη, συνιστώντας τον αντικατοπτρισμό της κυρίαρχης εθνικής αφήγησης. Ενώ η προβληματικοποίηση των μεταναστών και της μετανάστευσης εμφανίζεται με το σχήμα «μαζική και ανεξέλεγκτη μετανάστευση = κίνδυνος οικονομικής και κοινωνικής αποσταθεροποίησης = συντηρητισμός, εκφασισμός, άκρα δεξιά», το οποίο αναπαράγει, επιβεβαιώνει και ενισχύει το κλασσικό κυριαρχικό σχήμα «μετανάστευση = κίνδυνος εθνικής, δημογραφικής, πολιτισμικής αλλοίωσης και κατάρρευσης».*

Πρωτοβουλία αναρχικών Περάματος // Ρεσάλτο (Κερατσίνι) // Αντιφασιστική συνέλευση Πειραιά // μπλόκο στην εξουσία (Νίκαια) // Negrorojo (Κορυδαλλός) // Pasamontaña (Κορυδαλλός) // Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω) // Κατάληψη Παπουτσάδικο (Χαϊδάρι) // Αντιφασίστες-τριες από το Περιστέρι // Θερσίτης (Ίλιον) // Αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος Αγρός (Πάρκο Τρίτση - Ίλιον)

Όχι πώς τα ονομάζουμε, αλλά πώς λειτουργούν

Είτε μιλάμε για κέντρα κράτησης μεταναστών, στρατόπεδα συγκέντρωσης ή όπως αλλιώς θέλουμε να τα ονοματίσουμε, δεν κάνουμε τίποτε διαφορετικό από το να αναφερόμαστε σε χώρους και χρόνους όπου τελείται μια ειδική συνθήκη εγκλεισμού. Απ' τα βρετανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Νότια Αφρική για τους Boers (1899-1902), στη σπιναλόγκα, στα λοιμοκαθαρτήρια, στη φρίκη των ναζιστικών στρατοπέδων εξόντωσης, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Βοσνία, στο Γκουαντάναμο, τα ιστορικά παραδείγματα είναι παραπάνω από αρκετά. Το κοινό νήμα που τα ενώνει με τα κέντρα κράτησης μεταναστών στην ελλάδα σήμερα1 είναι ότι σε κάθε περίπτωση πρόκειται για ειδική κράτηση εκτός ποινικού δικαίου αλλά εντός ποινικής διαχείρισης. Δεν υπάρχει έγκλημα που να τιμωρείται με αυτή την κράτηση, δε λαμβάνει χώρα δίκη. Η διάρκεια της ποινής μπορεί κάποιες φορές να προσδιορίζεται θεσμικά αλλά πρακτικά είναι απροσδιόριστη, πρόκειται πάντοτε για φυλάκιση χωρίς σωφρονιστικό αλλά «εκπαιδευτικό» χαρακτήρα. Δεν σκοπεύει, ούτε καν σε ρητορικό επίπεδο, στην παραγωγή λειτουργικών πολιτών που εντάσσονται ομαλά στην κοινωνία. Αντίθετα, στοχεύει στην παραγωγή μιας ακραία υποτιμημένης κοινωνικής τάξης που περιλαμβάνεται στο κοινωνικό σώμα διά του αποκλεισμού της από αυτό.

Η ύπαρξη τέτοιων δομών αποπομπής, εγκλεισμού, εξορίας δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο, δεν είναι μια ανωμαλία που διέφυγε του σύγχρονου ανθρωπισμού. Το στρατόπεδο, ως «ειδικός» χώρος αναγκαστικής συγκέντρωσης και εγκλεισμού «επικίνδυνων» πληθυσμιακών ομάδων, ως δομή μέσα και ταυτόχρονα έξω από την υπόλοιπη κοινωνία, διαπερνά και χαρακτηρίζει ολόκληρη τη σύγχρονη ιστορία. Γενικότερα, θα λέγαμε ότι το στρατόπεδο, όπως επίσης και η παραγωγή των «επικίνδυνων τάξεων», των «άλλων» που διαχωρίζονται από το εθνικό κοινωνικό σώμα και χρίζουν «ειδικής» μεταχείρισης, συνιστούν εγγενή στοιχεία της σύγχρονης καπιταλιστικής διακυβέρνησης. Η μαζική επανεργοποίηση αυτής της δυνατότητας, τα τελευταία τουλάχιστον 20 χρόνια, με τη μορφή του στρατοπέδου/κέντρου κράτησης μεταναστών, συνιστά έναν ασφαλή δείκτη τόσο για τις μεθόδους και τις προθέσεις της διακυβέρνησης, όσο και για την κατάπτωση των κοινωνιών.

Σήμερα, οι βασικές επιδιώξεις μέσα από τη λειτουργία των κέντρων κράτησης μεταναστών εντάσσονται στο πλαίσιο των ευρύτερων πολιτικών για τη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών. Ωστόσο, η ύπαρξη αυτής της συνθήκης συγκροτεί και ένα απτό παράδειγμα για γενική χρήση όσον αφορά τις τεχνικές για τη ρύθμιση, τον έλεγχο και την πειθάρχηση όχι μόνο των μεταναστών, αλλά και του ευρύτερου κοινωνικού σώματος.

Κρατική και κοινωνική οργάνωση του ρατσισμού ή αλλιώς «γιατί η γλώσσα τσακίζει κόκαλα»

Πριν γίνουμε πιο συγκεκριμένοι σε σχέση με τις λειτουργίες και τις επιδιώξεις που διαφαίνονται μέσα από τα στρατόπεδα κράτησης, είναι ιδιαίτερα σημαντικό να εξετάσουμε κάποιους από τους όρους, νοηματικούς και σημασιολογικούς, που δρουν συμπληρωματικά στην ενεργοποίηση της δυνατότητας κατασκευής των στρατοπέδων συγκέντρωσης από την εξουσία, που νομιμοποιούν τους χώρους αυτούς και κάνουν νοητή τη χρήση και την ύπαρξή τους.

Σε κάθε περίπτωση, απαραίτητη προϋπόθεση για την ενεργοποίηση μιας τέτοιας δυνατότητας είναι η μαζική και κρατικά οργανωμένη παραγωγή μιας σειράς λόγων αλήθειας (απαραίτητων για την άσκηση της διακυβέρνησης), οι οποίοι στιγματίζουν

κοινωνικές ομάδες ως ιδιαίτερη απειλή για την ευημερία, την ασφάλεια και την υγεία του κοινωνικού σώματος. Μιας αφήγησης που αξιολογεί υποκείμενα που φέρουν συγκεκριμένες κοινωνικές ταυτότητες ως κατώτερες υπάρξεις, οι οποίες δεν δικαιούνται να φέρουν την πολιτική και ανθρώπινη υπόσταση με τα δικαιώματα, τις νομικές εγγυήσεις και το δεδομένο σεβασμό στη ζωή και την αξιοπρέπεια, αξίες που θεωρητικά συνιστούν το θεμέλιο του δυτικού πολιτισμού. Μιλάμε τελικά για το ρατσισμό ως εκείνο το σώμα λόγων αλήθειας που ανοίγει ένα πεδίο εντός του οποίου μπορεί να εκφραστεί δίχως νομικούς ή ηθικούς περιορισμούς η βία του κυριάρχου, είτε πρόκειται για τους μηχανισμούς του κράτους είτε για τα μέλη εκείνων των κοινωνικών ομάδων τα οποία ακολουθούν πιστά τα βιοπολιτικά πρότυπα.

Θέλουμε, στο σημείο αυτό, να γίνει απόλυτα σαφές ότι ο όρος «ρατσισμός» νοείται εδώ όχι μόνο ως μια ακραία εθνική ιδέα, μια επικίνδυνη εθνική ιδεολογία ή μια αντι-ανθρωπιστική άποψη, ή ακόμη ως ο νοηματικός άξονας μιας εθνικής αφήγησης, αλλά, κυρίως, ως το σύνολο εκείνων των πολιτικών και κοινωνικών αντιλήψεων και πρακτικών που θέτουν σε εφαρμογή ένα ολόκληρο πρόγραμμα διακρίσεων μεταξύ κοινωνικών ομάδων μ' έναν τρόπο όσο το δυνατόν ορθολογικό και κερδοφόρο, υλικά και συμβολικά.

Η ρατσιστική αντιμεταναστευτική αφήγηση κινείται μεταξύ δύο φαινομενικά αντίθετων πόλων: «επικίνδυνα ανθρωποειδή» από τη μεριά της διευρυμένης «δεξιάς», «κακομοίρηδες συνάνθρωποι» από τη μεριά της «αριστεράς». Τελικά, είτε ως εν δυνάμει «θύτες» είτε ως «θύματα», οι μετανάστες μέσω του ρατσισμού διαχωρίζονται από το κοινωνικό σώμα, το οποίο εντός του κυρίαρχου λόγου συνεχίζει να συγκροτείται στη βάση των φαντασιώσεων του έθνους, της φυλής και της κοινής κουλτούρας. Όντας, βέβαια, κρατικά οργανωμένος, ο ρατσισμός αυτός δεν έπαψε, την 20ετία που μας χωρίζει από το (μεταναστευτικό) χτες, να είναι και κοινωνικά διάχυτος και οριζόντια οργανωμένος. Άσκησε, θα λέγαμε, κυρίαρχο ρόλο σε επίπεδο καθημερινών σχέσεων και μαύρων εργασιακών συνθηκών (τόσο, που σε τελική ανάλυση, η εμφάνιση του όρου «οικονομικός μετανάστης» ή «μετανάστης εργάτης» στον επίσημο Τύπο και λόγο είναι ανύπαρκτη), ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που η κοινωνική αγριότητα σε επίπεδο κοινωνικής βάσης ξεπέρασε τα κρατικά οργανωμένα εγκλήματα κατά μεταναστών (στο βυθό, για παράδειγμα, του Αιγαίου, της Μεσογείου και αλλού). Με τα παραπάνω, βέβαια, δεν εννοούμε σε καμία περίπτωση την κοινωνία ως ρατσιστική, εχθρική και εκφασισμένη στο σύνολό της.

Οικονομικές, βιολογικές και ποινικές αναπαραστάσεις του μετανάστη και της μετανάστριας: τα νοήματα ως εργαλεία κοινωνικής απαξίωσης

Για να κατανοήσουμε, λοιπόν, πώς εδώ και αρκετό καιρό αποτελεί κοινοτοπία η πεποίθηση ότι η ζωή των μεταναστών αξίζει λιγότερο από αυτή των «ντόπιων», πρέπει να εξιστορήσουμε εν συντομία κάποιες από τις κυρίαρχες νοηματοδοτήσεις, οι οποίες με αλληλοσυμπληρούμενο τρόπο κατασκεύασαν μέσα σε 20 χρόνια την έλευση μεταναστών και μεταναστριών ως μείζον πρόβλημα, ως απειλή ύψιστης σημασίας, ως φαινόμενο που χρήζει «ειδικής αντιμετώπισης». Τα είδη των «ειδικών αντιμετωπίσεων» συνδέονται κάθε φορά με ένα σύνολο αναπαραστάσεων που ενεργοποιούνται προς το σκοπό αυτό.

Έτσι, μπορούμε σχηματικά να θυμίσουμε τις στερεότυπες απόψεις σχετικά με την αντικατάσταση ελλήνων από ξένους εργάτες, καθώς και την αντίληψη σχετικά με την υποβάθμιση των μεροκάματων, η οποία αποδίδονταν αποκλειστικά στους νεοφερμένους. Είναι εύκολο, στη συνέχεια, να διαπιστώσουμε ότι στην «οικονομική επικινδυνότητα» που αντιπροσώπευαν για τον κυρίαρχο λόγο οι μετανάστες στα μέσα της δεκαετίας του '90, έρχονται από πολύ νωρίς να προστεθούν απόπειρες που αποσκοπούν στην εγκληματοποίηση της μεταναστευτικής κίνησης και κινητικότητας -να γίνει δηλαδή η ανεπίσημη είσοδος στη χώρα «λαθρομετανάστευση», να συνδεθεί με την παραβατικότητα εν γένει και να αποσυνδεθεί από τις ευρύτερες γεωπολιτικές ανακατατάξεις που την

προκάλεσαν και την προκαλούν. Ένα βήμα, τέλος, που δεν άργησε να γίνει, ως η άλλη όψη του ίδιου μηχανισμού απαξίωσης, ήταν η φυλετικοποίηση της εγκληματικότητας: η γραμμική και απλοϊκή σύνδεση συγκεκριμένων φαινοτυπικών χαρακτηριστικών μ' ένα αόριστο αλλά λειτουργικό για την κυριαρχία τρόπο, σ' ένα πεδίο παραβατικότητας. Παράλληλα, επανεργοποιείται μια παλιά ιατρική αφήγηση που θέλει την αρρώστια, τόσο γενικά όσο και ειδικά, να έρχεται από έξω προς τα μέσα, και συγκεκριμένα από τα ανατολικά προς τα δυτικά και από τα νότια προς τα βόρεια. Κάπως έτσι επανεφευρέθηκε η μολυσματικότητα της ανθρώπινης κινητικότητας, και η μετανάστευση άρχισε να επενδύεται και με μεταφορικά σχήματα ασθένειας, αναγνωσμένη πλέον ως πρόβλημα υγείας, ως υγειονομική απειλή. Στα παραπάνω μπορούν να προστεθούν δόσεις, μικρές αλλά υπαρκτές, αντιμουσουλμανισμού, αλλά και δημοκρατικού ανθρωπισμού. Από την άλλη πλευρά, οι στατιστικές, θλιβερές στο σύνολό τους, που στήριξαν αυτά τα πορίσματα και κατά καιρούς διέρρεαν στον Τύπο από τον πιο μόνιμο και νόμιμο πληροφοριοδότη του -τους μπάτσους- είναι γνωστό ότι λειτούργησαν με μια λογική εστιασμένης έμφασης, αποδεικνύοντας ότι πίσω από τα «καθαρά» νούμερα υπάρχουν πολιτικές επιλογές και ερμηνείες.

Ευρωπαϊκό κέντρο και εθνική περιφέρεια

Επιχειρώντας να σκιαγραφήσουμε τις αιτίες επανεφεύρεσης των στρατοπέδων συγκέντρωσης μέσα στο ιστορικό πλαίσιο που περιγράψαμε, μπορούμε να κάνουμε μια διάκριση μεταξύ ευρωπαϊκών αξιώσεων, από τη μια πλευρά, και εθνικών από την άλλη. Όπως θα δούμε, οι στόχοι αυτοί συγκλίνουν τόσο, που πρόκειται για μια διάκριση μάλλον τυπική παρά ουσιαστική.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, σε επίπεδο δηλαδή ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης της τεχνικής της κράτησης, η δημιουργία των χώρων αυτών συνιστά κεντρική ευρωπαϊκή επιλογή και ως τέτοια το ελληνικό κράτος οφείλει να την ακολουθεί, προσαρμόζοντάς την κάθε φορά στα ιδιαίτερα συμφέροντά του. Μετά τη συνθήκη Σένγκεν, η ιδιαίτερη γεωπολιτική θέση της ελλάδας αναβαθμίζεται περαιτέρω, καθώς μετατρέπεται σε νοτιοανατολικό σύνορο της ε.ε. Έτσι, δικαιολογείται και η συνεχής παροχή κονδυλίων, τεχνολογιών και τεχνογνωσίας από την ενωμένη ευρώπη προς την ευρωπαϊκή περιφέρεια, πράγμα που μεταλλάσσει πάντα τη συζήτηση για τη διαχείριση της ανθρώπινης ζωής, μετατρέποντάς την σε ζήτημα που αφορά ανθρωπιστικούς φράκτες, φιλικές κάμερες, βιομετρικά δεδομένα, στατιστικές αποτελεσματικότητας, όλες δηλαδή τις όψεις της τεχνοκρατικής οργάνωσης της βαρβαρότητας.

Ένα σημείο τομής μεταξύ ευρωπαϊκού και τοπικού/εθνικού εντοπίζεται εκεί που η αδρή ευρωπαϊκή χρηματοδότηση για κέντρα κράτησης συναντά την παραδοσιακή νεοελληνική μέθοδο, με την οποία στήνεται μια επιτυχημένη και τεράστια μπίζνα. Απευθείας αναθέσεις, ξεκοκάλισμα διόλου ευκαταφρόνητων ποσών, υποσχέσεις ανάπτυξης, αποφάγια και λίγες θεσούλες εργασίας προς ικανοποίηση των τοπικών κοινωνιών -˙το πελατειακό κράτος ανάπηρο μεν, αλλά πάντοτε παρόν. Για παράδειγμα, τα 120 χιλιάδες ευρώ που πληρώνει καθημερινά η ε.ε. για τους 1.600 κρατούμενους της αμυγδαλέζας, είναι να αναρωτιέται κανείς πού αλλού -εκτός από το ταμείο της αστυνομίας- πηγαίνουν, αφού προφανώς στη σίτιση και τις υποδομές σίγουρα δεν πηγαίνουν. Σε κάθε περίπτωση, η επέκταση και θεσμοποίηση των κέντρων κράτησης επέτρεψε την εισροή ευρωπαϊκού χρήματος, δίνοντας μια κάποια λύση στο «πρόβλημα» της διαχείρισης της περίσσιας εργατικής δύναμης που η καπιταλιστική κρίση γέννησε. Όσοι λοιπόν από τους μετανάστες δεν μπορούν πλέον να παράγουν πλούτο από την εκμετάλλευση της εργασίας τους (ή για όσο διάστημα διαρκεί αυτό), όσοι δεν εγκολπώνονται στην οικονομία του εγκλήματος και όσοι δεν εξοντώνονται στα συνοριακά περάσματα, μετατρέπονται από το κράτος που διαχειρίζεται το χρήμα της ευρώπης-φρούριο σε παραγωγικά υποκείμενα με την ιδιότητα των εγκλείστων.

Πρακτικές πειθάρχησης μέσα κι έξω από τους φράκτες: η «παιδαγωγική» του κράτους έκτακτης ανάγκης

Σ’ ένα εσωτερικό επίπεδο τώρα, βασικός στόχος της στρατιωτικής διαχείρισης της μετανάστευσης, που πραγματώνεται με τον πιο υλικό τρόπο στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, είναι, όπως προαναφέρθηκε, η πειθάρχηση των μεταναστών μέσα και έξω από τους φράκτες, αλλά και του ευρύτερου κοινωνικού σώματος. Εντός των τειχών, μέσα από ένα σύνολο τεχνικών που περιλαμβάνουν τη μελετημένη διαμόρφωση του χώρου και τον έλεγχο των σωμάτων, τους εσωτερικούς κανονισμούς, τη στέρηση βασικών αγαθών, την ομογενοποίηση και την κάθε είδους σωματική και λεκτική βία, επιχειρείται η εγγραφή στα μυαλά και τα σώματα των μεταναστών/τριών της συνθήκης που τους θέλει στον πάτο της κοινωνικής και ταξικής ιεραρχίας. Ταυτόχρονα, τα κέντρα κράτησης λειτουργούν ως εργαστήρια παραγωγής υποτιμημένων και πειθήνιων υποκειμένων όχι μόνο για όσους και όσες εκτοπίζονται σ’ αυτά, αλλά και γι’ αυτούς που πληρούν τις προϋποθέσεις για να καταλήξουν εκεί: τους εκατοντάδες χιλιάδες δηλαδή μετανάστες και μετανάστριες που κρατούνται σκόπιμα σ’ καθεστώς παρανομίας ή ημιπαρανομίας. Υπό την απειλή της σύλληψης και της απέλασης, οι εν δυνάμει έγκλειστοι γίνονται βορά στις ορέξεις των αφεντικών τους, με τις αστυνομικές επιχειρήσεις να συνεπικουρούν στην εδραίωση του φόβου και να επιβάλουν ένα άτυπο καθεστώς απαγόρευσης κυκλοφορίας στο δημόσιο χώρο ή διαρκούς κινητικότητας μέσα στην ελληνική επικράτεια, η οποία καθίσταται στο σύνολό της ένα ιδιότυπο κέντρο κράτησης.

Παρότι αυτού του τύπου η διαχείριση στοχοποιεί συγκεκριμένα τους μετανάστες, λειτουργεί παράλληλα ως μηχανισμός κοινωνικής πειθάρχησης και για τον «ντόπιο» πληθυσμό. Και, αυτό το διακύβευμα έχει αποκτήσει ακόμη μεγαλύτερη σημασία για το ελληνικό κράτος από την έναρξη της καπιταλιστικής κρίσης. Η υποτίμηση και της «ντόπιας» εργασίας, απαιτούσε, αφενός, την ανασυγκρότηση ενός μέρους του κοινωνικού ιστού με όρους εθνικούς και, αφετέρου, την εμπέδωση του αξιώματος της μηδενικής ανοχής σε όσους σηκώνουν κεφάλι. Μέσα σ’ αυτή τη συνθήκη, η ύπαρξη των στρατοπέδων συγκέντρωσης αποφέρει πολλαπλά οφέλη: επισφραγίζει την ασυμφιλίωτη εθνοφυλετική διαφορά μεταξύ «ντόπιων» και μεταναστών, συσπειρώνει τις αντιδραστικές κοινωνικές δυνάμεις σε μια ακροδεξιά ατζέντα με εκλογική σημασία, επαναβεβαιώνει την ικανότητα της κυβέρνησης για δράση και ενισχύει, έστω και συμβολικά, την κρατική ισχύ. Την ίδια ώρα, εκπαιδεύει τον πληθυσμό σε «ειδικές καταστάσεις», κανονικοποιώντας το θέαμα των μαζικών συλλήψεων ολόκληρων τμημάτων του και αφήνει ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα αντιμετώπισης όσων αντιστέκονται και όσων περισσεύουν από την καπιταλιστική αξιοποίηση. Όπως η επιχείρηση Θέτις ήρθε άλλωστε να δείξει, όταν ένα μοντέλο καταγράφεται ως επιτυχημένο, δεν μπορεί παρά να επεκτείνεται.

Αστυνομικές επιχειρήσεις και τεχνικές διακυβέρνησης

Τέλος, θα πρέπει να επισημάνουμε πως η ύπαρξη των στρατοπέδων και οι λειτουργίες του κρατικού μηχανισμού με τις οποίες είναι οργανικά συνδεδεμένα, βασίζονται, βελτιώνουν και ανατροφοδοτούν συγκεκριμένες τεχνικές διακυβέρνησης. Για παράδειγμα, για να καταλήξει κάποιος στην αμυγδαλέζα πρέπει να προηγηθεί ένας «ξένιος δίας» και να προσαχθούν 1.000 άτομα σε δύο μέρες, πρέπει να κινητοποιηθούν και να συντονιστούν μια σειρά από μηχανισμούς και να εφαρμοστούν στην πράξη τεχνικές όπως το εθνοφυλετικό profiling, η συγκέντρωση, η καταγραφή, η απομόνωση και η κράτηση ενός μεγάλου αριθμού ανθρώπων. Προϊόν αυτής της διαδικασίας είναι ένα σύνολο ποσοτικών δεδομένων, πληροφοριών και τεχνογνωσίας, ιδιαίτερα παραγωγικό για την διακυβέρνηση σε διάφορους τομείς, όπως η χάραξη πολιτικών στο μακροεπίπεδο του πληθυσμού, η εξαγωγή συμπερασμάτων για την αποτελεσματικότερη επιβολή της δημόσιας τάξης και, φυσικά, η εκπαίδευση των μπάτσων και του λοιπού προσωπικού που εμπλέκεται στις εν λόγω επιχειρήσεις.

Όχι μόνο ήρθαν για να μείνουν, αλλά θα είναι και γεμάτα

Αν πράγματι τα κρατικά οφέλη από την ύπαρξη των κέντρων κράτησης ανταποκρίνονται σε όλα όσα σκιαγραφήσαμε ως εδώ, ένα εύλογο ερώτημα προκύπτει: για ποιο λόγο να επιδιώκει το κράτος να αδειάσουν, για ποιο λόγο να επιδιώκει την πλήρη εξάλειψη των παράνομων μεταναστών, όπως ευαγγελίζεται και όπως διάφορες αριστερές αντιλήψεις του προσάπτουν; Εξηγούμαστε. Αντιπαραβάλλοντας τα μεγάλα λόγια των Δένδια και Σαμαρά περί «πάταξης της παράνομης μετανάστευσης» με την καθημερινή εμπειρία που τα διαψεύδει, γίνεται προφανές πως η κρατική αντιμεταναστευτική πολιτική είναι προγραμματισμένη να αποτυγχάνει -μερικώς τουλάχιστον- στους στόχους που ρητά θέτει. Αν όμως απεμπλακούμε από την ιδέα ότι το κράτος επιδιώκει τις λύσεις που λέει πως επιδιώκει, η πολιτική αυτή αποδεικνύεται ιδιαίτερα αποτελεσματική στους στόχους που περιγράψαμε παραπάνω. Με αυτήν την έννοια, η ποινικοποίηση της μετανάστευσης δεν είναι μια πράξη που στοχεύει στον ολοκληρωτικό αποκλεισμό των μεταναστών, αλλά στη δημιουργία εκείνου του πλέγματος σχέσεων οι οποίες επιτρέπουν σε μια απαγορευμένη νομικά -αλλά υπαρκτή πρακτικά- συνθήκη να γίνεται παραγωγική, τόσο υλικά όσο και συμβολικά. Έτσι λοιπόν, η μείωση των μεταναστευτικών ροών, που παρατηρείται ήδη από το 2009, δηλαδή πολύ πριν τις εξαγγελίες του 2012 για την αυστηροποίηση της μεταναστευτικής πολιτικής, δεν θα πρέπει να αποδοθεί τόσο στην άκρως επιτυχημένη αποτρεπτική πολιτική του ελληνικού κράτους, όσο στην πολιτική οικονομικής και κοινωνικής καταστροφής, η οποία καθιστά την επιλογή της εγκατάστασης στην ελλάδα ολοένα και λιγότερο ελκυστική για τους μετανάστες. Φυσικά, το ελληνικό κράτος έχει κάθε λόγο να προσπαθεί να πείσει ότι το αντίστροφο συμβαίνει.

Όπως και να ’χει, οι απαντήσεις στο ερώτημα για τη λειτουργία των κέντρων κράτησης εντός του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού δεν είναι μονοδιάστατες και σίγουρα δεν εξαντλούνται σε όσα ελλιπή λέμε εδώ. Πρόθεσή μας είναι, άλλωστε, να αφήσουμε ανοιχτό αυτό το ερώτημα, προς συζήτηση και εμπλουτισμό.

Κολασμένοι/-ες ναι! Θύματα όχι! Μεταναστευτικοί αγώνες στην ελλάδα της κρίσης

Από την άλλη πλευρά, όσο κομβικό κι αν θεωρούμε ως συνέλευση no lager αυτό το ερώτημα, εκείνο που κυρίως μας απασχολεί είναι να διερευνήσουμε τις μορφές αγώνα, δράσης και αλληλεγγύης. Εμείς συγκροτηθήκαμε αρχικά ως πρωτοβουλία με αφορμή την μαζική απεργία πείνας που εκτυλίχθηκε τον Απρίλη του 2013 σε διάφορα στρατόπεδα κράτησης της ελλάδας και διευρυνθήκαμε σε τακτική συνέλευση μετά την εξέγερση της αμυγδαλέζας. Βρεθήκαμε στη βάση της διαπίστωσης ενός κινηματικού κενού και της αμήχανης σιωπής γύρω από το θέμα.

Η ύπαρξη και μόνο τέτοιων χώρων συνιστά ικανό λόγο για την κινητοποίησή μας, ωστόσο, κύρια έμπνευση για μας αποτέλεσαν και αποτελούν οι αντιστάσεις που ορθώνουν οι ίδιοι οι μετανάστες/τριες εντός και εκτός των τειχών, με αποδράσεις, απεργίες πείνας, μαζικές αποχές συσσιτίου, εξεγέρσεις, απόπειρες αυτοτραυματισμού, με στόχο την έξοδο από αυτά τα κολαστήρια. Τα παραπάνω είναι αρκετά για να δείξουν ότι όχι μόνο πειθήνιοι δεν είναι οι κρατούμενοι στα κέντρα κράτησης, αλλά και να οργανώνονται ξέρουν και να συνεννοούνται μπορούν, ακόμη κι αν τους χωρίζουν πολλά χιλιόμετρα, τείχη σιωπής και συρματοπλέγματα. Γίνεται προφανές, λοιπόν, ότι οι μηχανισμοί ελέγχου και πειθάρχησης που περιγράψαμε παραπάνω βρίσκουν τα όριά τους, όρια που φανερώνονται από μια σειρά αγώνων, άλλοτε αποσπασματικών κι άλλοτε οργανωμένων και μακρόχρονων τους οποίους δίνουν οι ίδιοι οι μετανάστες: αρκεί να μνημονεύσουμε τη μεγάλη και συγκρουσιακή παρουσία μεταναστών στο δρόμο το Δεκέμβρη του 2008, τις πορείες με αφορμή το σκίσιμο του κορανίου, τις συγκρούσεις αφγανών μεταναστών με την αστυνομία στον άγιο παντελεήμονα, τους αγώνες των μικροπωλητών μεταναστών στην ερμού και την ασοεε, την απεργία πείνας των 300 μεταναστών εργατών, τις απεργίες

των αιγύπτιων αλιεργατών της νέας μηχανιώνας και τους αγώνες των εργατών γης στη μανωλάδα, τις από κοινού μαχητικές πορείες αφγανών και αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου στην πάτρα, τις συγκρούσεις με την αστυνομία μετά τη δολοφονία του Τόνι Ονούα στη θεσσαλονίκη. Όλες αυτές οι μορφές πολιτικής υποκειμενοποίησης των μεταναστών, σε συνδυασμό με τις εσωτερικές τους κοινωνικές δομές, έχουν σχηματοποιήσει έναν υπαρκτό κίνδυνο για το ελληνικό κράτος. Το ζήτημα, από την πλευρά του αντιπάλου, είναι η προσοδοφόρα και αποτελεσματική αντιμετώπιση του κινδύνου αυτού. Το ζήτημα, από τη δική μας πλευρά, είναι η ενίσχυση και η διασύνδεση των αγώνων των μεταναστών/τριών με τους υπόλοιπους κοινωνικούς αγώνες.

Στοχεύσεις της συνέλευσης no lager

Έχοντας τα παραπάνω ως σημείο αναφοράς, οι βασικές μακροπρόθεσμες και βραχυπρόθεσμες στοχεύσεις της συνέλευσης μπορούν να συνοψιστούν στα εξής:
-Ευρύτερη οργάνωση και δικτύωση ομάδων και ανθρώπων, με στόχο την όξυνση και τον εμπλουτισμό του λόγου και της δράσης ενάντια στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, αλλά και τη δημιουργία αντανακλαστικών σε ενδεχόμενο αναζωπύρωσης των αγώνων μέσα στα κέντρα κράτησης.
-Δράσεις αντιπληροφόρησης, με στόχο τη συνεχή υπενθύμιση του θέματος εντός της κινηματικής ατζέντας και την ανάδειξη των πολλαπλών πτυχών του, από τους αγώνες εντός των τειχών μέχρι την επισήμανση αυτών που κερδίζουν από τη διεξαγωγή τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η αντιμετώπιση του αγώνα ενάντια στα κέντρα κράτησης ως διεύρυνση του αντιφασιστικού αγώνα, ιδιαίτερα σε μια συγκυρία που το καθεστώς ενδύεται τον αντιφασιστικό του μανδύα και επιχειρεί να θέσει τις δικές του φασιστικές πρακτικές στο απυρόβλητο.
-Ως ιδιαίτερα σημαντική θεωρούμε την καθημερινή επαφή με μετανάστες/τριες που ζουν και δουλεύουν στις ίδιες γειτονιές με εμάς. Η επικοινωνία, η σύνδεση και η επαφή σε αυτό το επίπεδο χτίζουν σχέσεις και ανοίγουν το δρόμο για την πραγμάτωση των κοινών αγώνων των από τα κάτω -«ντόπιων» και μεταναστών- ενάντια στη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα.
-Βασικό μέλημα για μας την τρέχουσα περίοδο είναι, επίσης, η κλιμάκωση του αγώνα, με τη λήξη του επιτρεπόμενου 18μηνου κράτησης των μεταναστών το Φεβρουάριο του 2014 (για όσους συνελήφθησαν τον Αύγουστο του 2012), καθώς και η υλική και πολιτική στήριξη των εξεγερμένων της αμυγδαλέζας, οι οποίοι βρίσκονται κρατούμενοι σε διάφορες φυλακές ανά την επικράτεια, κατηγορούμενοι επειδή έπραξαν το αυτονόητο ενάντια στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό.

Κλείνοντας, θεωρούμε ότι για το γκρέμισμα των φραχτών και τη διάνοιξη γεφυρών χρειάζεται να έχουμε κατά νου πως τα κέντρα κράτησης μεταναστών είναι κομμάτι ενός ευρύτερου πλέγματος δομών, αλλά κυρίως σχέσεων, τις οποίες οφείλουμε να κατανοήσουμε και να στοχεύσουμε συγκεκριμένα. Η αντεπίθεσή μας έχει ανάγκη από μια πλειάδα μορφών δράσης, μικρότερες ή μεγαλύτερες, γνώριμες ή όσες η συλλογική μας φαντασία φέρει στην επιφάνεια.

συνέλευση no lager

nolager.espiv.net
nolager@espiv.net

(1) Τα πρώτα κέντρα κράτησης στην ελλάδα ανοίγουν στις αρχές του 1991, για να «υποδεχθούν» το πρώτο μαζικό μεταναστευτικό κύμα από την αλβανία. Χρησιμοποιούνται γήπεδα μπάσκετ, σιταποθήκες, ξενοδοχεία, κατασκηνώσεις και φυσικά τα κατά τόπους αστυνομικά τμήματα. Το άνοιγμα χώρων αποκλειστικά γι' αυτό τον σκοπό θα αρχίσει από τα μέσα περίπου των 2000. Παρ' όλα αυτά, ακόμη και σήμερα, οι διάφορες δομές της αστυνομίας (τμήματα, μεταγωγών, αλλοδαπών) συνεχίζουν να λειτουργούν ως άτυπα κέντρα κράτησης όπου κρατούνται χιλιάδες μετανάστες, σε συνθήκες συχνά πολύ χειρότερες από τον ζόφο των αντίστοιχων οργανωμένων.

παράρτημα

Κοιτάζοντας στο χάρτη: πολεμικές χαράξεις σε καιρό «ειρήνης» και γεωγραφίες της (αν)ασφάλειας

Η γεωγραφική διασπορά των χώρων κράτησης εκατέρωθεν της Μεσογείου αποτελεί μια συνοριακή γραμμή εκατοντάδων χιλιομέτρων που ορίζεται από τις μεταναστευτικές πορείες και συμβολίζει τα σύνορα του «αναπτυγμένου» κόσμου. Αν τα κέντρα κράτησης ιδωθούν ομαδοποιημένα στο χάρτη, μοιάζουν να λειτουργούν ως ζώνες φιλτραρίσματος και ελέγχου, ως οχυρωματικά έργα απέναντι στην εισροή πληθυσμών. Η πύκνωση των κέντρων και κατά μήκος των ορίων Σένγκεν έχει μεγάλη ομοιότητα με ιστορικές γεωστρατηγικές χαράξεις της ευρώπης σε κατάσταση πολέμου, όπως η γραμμή Ζίγκφριντ ή η γραμμή Μαζινώ.

Στην ελλάδα, βρίσκονται στα σημεία εισόδου, διαμονής, εργασίας και πλησίον των διαδρομών κίνησης των μεταναστών. Στην περίμετρο της επικράτειας, στο εθνικό οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο, κοντά σε πόλεις και αγροτικές περιοχές και κατά μήκος των ακτογραμμών. Γεωγραφικά, φαίνονται να διατάσσονται με μορφή ζωνών αποτροπής διέλευσης και σημείων ελέγχου σε σχέση με τις κινήσεις των μεταναστευτικών ροών, παρουσιάζοντας μια ομοιότητα με τις οχυρωματικές εγκαταστάσεις της επικράτειας.
Η χωροταξία τους αλλάζει ανάλογα με τις περιοχές εισόδου των μεταναστών. Για παράδειγμα, παρατηρείται μια πύκνωσή τους στον έβρο και την αττική, λόγω της τάσης συγκεντροποίησης της κράτησης. Όσο δούλευε η Frontex στο αιγαίο, τα κέντρα κράτησης στα νησιά μειώνονταν. Ωστόσο, μετά την κατασκευή του φράχτη στον έβρο, παρουσιάστηκε αύξηση της εισόδου μεταναστών/τριών από τα νησιά και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο έχουν επαναλειτουργήσει και εξαγγελθεί περισσότερες τέτοιες δομές εκεί (π.χ. Μυτιλήνη).

Τυπώθηκε στις αρχές Απρίλη 2014
σε 1.000 αντίτυπα και διανέμεται χωρίς αντίτιμο